

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

**nr. 9796 van 24 juli 2013
in de zaak A. 209.389/XIV-35.076**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 hebbende als voogd Steven Sammels
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 11 juli 2013 (griffiestempel), strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 104.856 van 11 juni 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De administratieve dossiers zijn op 15 juli 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht. De verzoeksters kunnen zich een cassatieberoep tegen een arrest van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest in de eerste plaats op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure en dat het bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming essentieel is bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en ingeroepen. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze vast dat de eerste verzoekster haar nationaliteit en herkomst uit Somalië niet aannemelijk maakt en de ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming niet kan worden nagegaan en dat de tweede verzoekster zich volledig baseert op het asielrelaas van de eerste verzoekster zodat de vaststelling dat de eerste verzoekster haar Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk maakt, voldoende is om ook in haar hoofde een weigeringsbeslissing te nemen. In hun eerste middel gaan de verzoeksters herhaaldelijk voorbij aan die concrete vaststellingen van het bestreden arrest, onder meer waar zij aanvoeren dat zij hebben aangetoond eerder vervolgd te zijn geweest in de zin van artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), hetgeen de bewijslast dat hun vrees voor vervolging ongegrond zou zijn bij de asielinstanties legt, waar zij verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie waaruit moet blijken dat asielinstanties de plicht hebben te zorgen voor nauwkeurige en actuele informatie over de situatie in de herkomstlanden van asielzoekers en waar zij aanvoeren dat de asielinstanties zich niet mogen beperken tot het onderzoek van de geloofwaardigheid van de nationaliteit van de asielzoeker, doch de reële beschermingsnood dienen na te gaan. De vaststellingen in punt 4.7 van het bestreden arrest betreffende de argumenten van de eerste verzoekster inzake VGV en de aangevoerde schending van artikel 57/7bis en 57/ter van de Vreemdelingenwet zijn dan ook overtollige motieven zodat de kritiek op die vaststellingen niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden.

Daargelaten de vraag of de verzoeksters zich rechtstreeks kunnen beroepen op artikel 4.1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake

minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, staat de daarin vervatte samenwerkingsplicht niet in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag dient aan te brengen. Bovendien mist de kritiek van de verzoeksters dat werd vastgesteld dat de door hen aangevoerde elementen niet volledig, actueel of relevant zijn feitelijke grondslag. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 4.2.1 van het bestreden arrest stelt, heeft hij niet de rechtsmacht om zelf de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen en kan hij enkel nagaan of de voorgehouden nationaliteit, in casu de Somalische, al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Waar de verzoeksters kritiek uiten op de feitelijke appreciatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het profiel van de eerste verzoekster, beogen zij in wezen een nieuwe beoordeling terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. In hun kritiek op de overweging in punt 4.5.2 van het bestreden arrest, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder juridische of feitelijke reden zou stellen dat de verzoeksters niet kunnen stellen dat de informatie erg beperkt, weinig omvattend, niet precies en gedateerd is, gaan zij voorbij aan de volledige inhoud van die passage van het bestreden arrest. Daarin merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers nog op dat van de verzoeksters mag verwacht worden dat zij zelf alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen en dat de commissaris-generaal alle nuttige en specifieke informatie dient bij te voegen ter adstructie van de motivering en waarom de verklaringen van de verzoeksters op bepaalde punten onwaarachtig werden geacht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook klaarblijkelijk van oordeel dat, in tegenstelling tot wat de verzoeksters hadden aangevoerd, het administratief dossier toelaat te beoordelen of zij de Somalische nationaliteit bezitten zonder dat verder onderzoek noodzakelijk is. Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Zoals in de bespreking van het eerste middel werd opgemerkt, kunnen de verzoeksters zich niet dienstig beroepen op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu de zorgvuldigheidsplicht en het

redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing zijn. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie directe werking in het Belgisch recht hebben, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeksters deze bepalingen niet hebben aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij kunnen dit niet voor het eerst doen in de graad van administratieve cassatie. Bovendien gaan de verzoeksters opnieuw voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin werd vastgesteld dat de eerste verzoekster haar nationaliteit en herkomst uit Somalië niet aannemelijk maakt waardoor de ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming niet kan worden nagegaan en dat de tweede verzoekster zich volledig baseert op het asielrelaas van de eerste verzoekster. Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. De verzoeksters worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig juli tweeduizend dertien, door:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen